

SLIJEPAC I PJESMA

*da vidi stvari koje čovjek vidi
smrt, lijenu zoru, doline
i nježne zvijezde,
i da ne vidi ništa, il gotovo ništa,
do lica djevojke iz Buenos Airesa,
lica što ne želi da ga se sjetiš.*

ELEGIJA

A još nisi pjesmu napisao.

MATEJ XXV, 30

Super je Švica, vjeruj mi. Mislim, Ženeva je super, nisam puno više ni vidjela. Al fakat je prelijep grad. Mislim, znaš, nije on toliko velik, veće je Sarajevo, možda i Banjaluka, al to je raj na zemlji. Dobro, ima tu one neke šminke međunarodne, odijela, skupe pele, aktovke, te stvari, ono diplomatija, političari i to, al nije to prava Ženeva. Ono, turisti to kad vide, možda ih na prvu i fascinira, al kontaju bezveze je tu živit. Ma i meni se tako učinilo ono kad sam samo išla kod tetka prije dvje–tri godine, al sad, vidiš, eto, tamo sam osam mjeseci, ovdje došla na petnest dana, a već mi nakon sedam Ženeva fali. Ono, neću ti lagat, možda ta neka raja fakat misli niđe nije dobro ko kod nas i šteka neku lovu samo da se vrati, al ću ti ja odma reć da ja tamo kontam ostat ako ikako mog-nem zavazda. Udam se što prije i rješim sve probleme. Ma zajebajem se, al, eto, jest da smo ja i Mišel tek tri mjeseca zajedno al nam je fakat super. Mislim, on je bankar, rođeni Ženevlja što se kaže, a ne smeta mu što sam ja konobarica iz nekakvog gradića u istočnoj Bosni za koji nikad nije čuo. Stvarno mu ne smeta, vidim po njemu, nije da on mene nešto ubjeđuje, to bi mrzila, ono da mi svako malo govori meni ne smeta ovo, meni ne smeta ono. Čovjek to najnormalnije prihvata i kontam da bi mu bilo isto da sam Rokfelerova unuka, a ne ćerka obučara Hase. Ma on je stvarno super tip. Ono kod nas kad kažeš bankar zamišljaš nekog štrebera, cvikeraša i to, a tip fura dugu kosu, super auto vozi, pravi roker. Jest da ima i ono da je kod nas konobarica, jebiga, debela masna zadrigla funja u miniću koju svak fata za sise, a tamo je to fakat gospodski poso. Dobro, to će ja radim i nije neka kafana kakve su kod nas, alkohol se toči, al samo najbolji, a većina ljudi tu ipak pije kafe, čajeve i to. Enterijer ludnica, moram ti slike po–

kazat, kako je to ukusno sredeno, a naš bi seljak reko prazno. Znaš, velik je prostor, a razmaci među stolovima ogromni, bijeli zidovi, dvje-tri slike, ono grafike neke, drveni dugi šank, stolice super, stolovi, onako, možeš svaki dan dolazit, a neš ih moć opisat, neupadljivi, a dobri. To ti je, bona, onaj fol engleske trave, ne moš to kopirat. Naš gedžo rokne mermer, naka ogledala, sve mu se sjaji i misli to je svjetski. Ja i sve kolegice imamo uniforme: siva poluduga suknja, košulje, na svakoj akreditacija s imenom. Svima neobično ime Merima, al me zovnu Meri, pa sam se i tu uklopila. I kažem ti super je poso, nema nikakvih problema, nije to, opet, ko kod nas, ono kad otvaraš kafanu najprije moraš bit jeben da možeš tjerat bagru ono kad se napije, razbija, pravi probleme i to. A nije ni dosadno, uvijek se nešto dešava. Slušaš svoju muzikicu, kad nema puno posla stigneš malo i čitat i tako. Evo mi sad pade na pamet kako mi se blesava stvar desila jedno petnest dana prije neg što ću doć vamo. Popodne nako bilo, nema nešto mušterija, i ja si pustim jednu kasetu što mi je Mišel donio, ono neke njegove najdraže pjesme, uglavnom baladice i to. Slušam ja to, a ono ude ovo dvoje, fakat ono stalne mušterije. Tip je stari, al fakat stari dedo, slijep, uvijek skockan, a ženska mlađa od njega jedno brat bratu četrest godina, ja bi rekla da mu je unuka, al mi ova jedna kolegica reče da mu je žena. Gazda ih nešto plaho gotivi, taj je stari neka faca ono fakat svjetska, stranac, umjetnik neki, šta li, pišac kažu, al ne kontam kako slijep piše. Ta mu se ženska zove Marija, on ju je jednom čuo kako me zove da naplatim, a ono punim imenom, nekako čudno to ona izgovori Meri-ma, pa me pita odakle sam. Ja kažem iz Jugoslavije, a on onda pita, jel iz Bosne. Ja se izgubim, a on mi nešto napriča skonto je po imenu, da sam ja imenjakinja njegove žene, da je Merima muslimanska verzija Marije, a kako zna da su jugoslovenski muslimani uglavnom iz Bosne nije mu bilo teško pogodit. Nisam ga sve ni razumila, tiho nekako čovjek priča, al svaka mu čast kažem. I sjedoše tako njih dvoje, znam već ona pije ruski čaj, on kapučino, odnesem im to i vratim se iza šanka. Svira ona muzika, ja se nešto zamislila, bacim pogled, a ono stari osto sam. Ode ona tako nekad na deset-petnest minuta, ništa neobično, do apoteke il prodavnice, a on sjedi. I uvijek me fakat fasciniralo da tom čovjeku nikad nije dosadno. Nikad ono ne lupka rukama, nije nervozan, ne naručuje neko novo piće, samo sjedi i misli, vidiš mu fakat po faci da misli. I kažem ti, zamislila se i ja nešto, kad čujem čovjek me zove. Onako tiho, al mi ime pravilno izgovara. Iznenadim se ja, kažem ti, nikad me ranije čovjek nije tako zvao dok mu žene nema. Pridem ja, on sav kulturnan, ono izvinjava se sve u šesnest, al bi me zamolio da mu opet pustim pjesmu što se upravo završila. Nema problema, kažem, vratim se, premotam, al mi fakat nije jasno šta će mu to. Uvijek sam mislila da on tu muziku i ne primjećuje. I pustim mu ja tu pjesmu opet¹. Gledam ga, a on se nekako sav uvuko u sebe. Upija pjesmu, fakat je upija. I vidiš neugodno mu, propo bi u zemlju, al plače. Onako muški plače, bez jecaja, bez da mu se ramena tresu, bez zvuka ikakvog. Samo mu se suze sljevaju niz ono lice naborano. Nisam nikad ni mislila o tome, al da me ne-

ko prije pito ne bi ni znala da slijepac može plakat. Njemu suze teku, nekako prozirne i velike, a on ih i ne briše. Završi pjesma, on me opet zovnu, hoćete opet da vam pustim, pitam, a on mi kaže, neću Merima, samo mi reci jesu ovo Bitlsi. Meni malo smiješno, al kontam i mom su starom sve to Bitlsi, a čovjek je od njega trijest godina mladi, ma nisu, kažem, Brus Springstin, a on ponovi ime, pa me upita jel Amerikanac. Jest, kažem, valjda jest. A on mi se opet zahvali. Vratim se nazad, pogledam ga krišom, pa kontam šta ga imam krišom gledat, ionako je slijep. Gledam ga, nejse, a on se vratio u onaj svoj stari fol, kao miran je reko bi svak, al ja, jebiga, vidim da nije. Dođe i Marija za pet minuta pa se brzo pokupiše i odoše. I nisu mi fakat više dolazili u te dvije sedmice prije neg sam došla vamo. Valjda ću ih vidit kad se vratim, kupila sam starom kasetu, volila bi mu je dat, ono super je čovjek, uvijek mi dobar bakšiš ostavi. Bog te pito čega se on sjetio kad se nako rasplaka.

---

¹ *I love to see the cottonwood blossom*

In the early spring

I love to see the message of love

That the bluebird brings

But when I see you walkin' with him

Down along the strand

I wish I were blind

When I see you with your man

I love to see your hair shining

In the long summer's light

I love to watch the stars fill the sky

On a summer night

The music plays you take his hand

I watch how you touch him as you start to dance

And I wish I were blind

When I see you with your man

We struggle here but all our love's in vain

And these eyes that once filled me with beauty

Now fill me with pain

And the light that once entered here

Is banished from me

And this darkness is all baby that my heart sees

And though the world is filled

With the grace and beauty of God's hand

Oh I wish I were blind

When I see you with your man

IZDRŽI

You gotta hold on

Šuti, sjebala sam se. Nije ono klasično, šok, nostalgija, susret sa Starim, ništa. Stid me to i Staroj reć, makar ga ona mrzi, al ne osjećam ništa više prema tom čovjeku. Smiješno mi to malo, on me napravio. Čuj, napravio?! Omaklo mu se pa svršio, jebiga. Znaš, ja sam se rodila poslije sedam mjeseci braka i onda su se moji pretrgli objašnjavajući kako sam ja sedmanče, ko biva prije vremena se rodila, ono poslije sedam mjeseci trudnoće. Sedmanče, a skoro četiri kile imala! Glupost, mislim, kad kontraš čime su se ljudi opterećivali, a neki se garant još opterećuju, naročito dole. I znaš šta je još blesavo. Moja Alisa, sestra moja mislim, ona je meni kao polusestra, nemamo istog starog, a ja bi pojela svakog ko kaže polusestra, pojela bi ih cijele zbog onog polu, sestra mi je, šta imaju srat. A onaj mali dole, polubrat kao, ne znam ni kako se zove, Edin, Adin, kako li, za njega mi ružno reć i polubrat. Jebiga, nije mi mali ništa. Mislim, super je on dijete, i voli me i slatko je, al ništa mi ne znači. Sve nešto, mislim, nisu Jevreji glupi, ono što rodbinu gledaju po ženskoj liniji. Rod si, jebiga, kad te ista mater rodi, a ovo sa spermom istom je glupost obična. Šta mene briga što je njegovu staru napumpo moj stari!

Znaš, moji su se razveli par mjeseci pred rat, tako da meni rat nije nikakav udarac bio. Ja sam svoj udarac već doživjela, jebe mi se. Gadno je to u tim godinama, kolko sam imala, četrnest–petnest, misliš tvoji se starci vole najviše na svijetu. I nije to bilo ko u filmovima, ono svadaju se godinama, pa je razvod skoro neko olakšanje. Jebiga, možda sam ja glupa cura bila, ko i sad, al meni je sve djelovalo idilično. Ono, kad su mi saopćili vijest na ritualnom ozbiljnom razgovoru, ja mislila da se zajebaju, jesam ozbiljno. Al kad se razvedoše nisu gubili vrijeme. Stari našo onu svoju u Tuzli i preselio tamo, a stan kao velikodušno ostavio nama. Onda i Stara, jebiga, ko za inat, preuda se, a ovaj hairlija Mahir jedva dočeko: i žena i stan u jednom potezu, još i maloljetna ćerka nevožena, očuvana. Zajebajem se, mislim, nije on loš, al znaš kako je meni bilo, nije mi se jebiga ni menstruacija ustalila, a neka mi se nepoznata muška mrcina, niko mi i ništa, mota po stanu, kupa se u mojoj kadi i sve tako. Prvih tih mjeseci, vjeruj mi, koknut sam se htjela svaki put kad čujem kako mu pišaka bubnja o onu vodu u šolji. Onda sam umišljala ko gleda mi sise i guzove, silovaće me i sve tako, al tip je ustvari papučar, nije mu ni najlakše s mojom Starom, sad mi ga ponekad i žao.

I ono zaratilo se, nema škole, a mene ufatila neka darkerska faza. Ne dižem roletne, sjedim u mraku, slušam onaj jedan album Kejvov što sam imala, ne izlazim nikako napolje. Stara se ono kao zabrinula, pita me muči li me šta, probala s nekim razgovorima ko žena s ženom, ono ti se mijenjaš i te gluposti, meni smiješno. I jesam nekako i godinu dana bila u toj fazi, ono taman se tolko u školu nije išlo, baš sam pred rat završila osnovnu i sad se čekalo da počne gimnazija radit. Krene to, čini mi se, u junu, kao da taj prvi razred brzinski završimo za tri mjeseca i onda od septembra se sve ko biva normalno nastavlja. Škola ko škola, ono tjera te na neke compromise, moraš se kao normalno ponašat. Par ovih mojih kolegica iz osnovne mi poslije rekle za mene se ozbiljno pričalo da sam pukla, ko ono poludila totalno, pa kad

su vidile da sam donekle normalna još se pozitivno iznenadile. Počnem ti onda ja te jeseni nešto i izlaziti, ono crne hlače, kožna jakna, neka šminkica, tamna sjena i to. Uglavnom smo sjedili po parkovima, na klupama, pušili i cugali neko jeftino vino, socijala teška, vjeruj mi. Nije da nije bilo kafana nego je nas nekako bilo stid uć, znaš kako je kad si derle, jebiga. Al se zima zato te godine potrefila fakat žestoka i to već od novembra i nisi mogo ni teoretski više vani sjedit. Čak su nam i u školu skraćene časove zbog hladnoće uveli. A navukla se ja na izlaske, jebiga, jedne ti se noći nas tri odvažimo i upadnemo u Džez, to ti je mala kafanica bila između hotela i apoteke, ono sva u nekom dark folu, dobra muzika i to. Puno je bilo, sjećam se dobro, i mi ti se uvalimo na šankić uza zid. Pile smo neke džusvodke, to neki fol kao bio, makar je džus bio mislim nekakva razmuta, a i vodka je više na čist špirit ličila. Zaboravih ti reć, meni u to vrijeme ko neka uzrečica bila ne mogu izdržat, svako malo sam to govorila, ono ko joj grozne škole ne mogu izdržat, ili koja hladnoća ne mogu izdržat i sve na toj fol. I stojimo mi u tom Džezu, a sve nam neugodno, ono čini nam se sva kafana u nas gleda. Kad je on ušo, pito jel slobodno i stao do nas, ja je dva dočekala. Ono, znaš, kad ti neki izgovor treba da odeš pa sad meni to što se on kao uvalio dobro došlo za povod da pođemo. I ugasim ja cigaru i kažem, hajmo polako, ne mogu izdržat, a on se ko nasmija i reče: izdrži. Ima, jebiga, nekakav sugestivan glas, nije nešto predubok, al dobro zvuči, a ono r slovo ko francuski izgovara, kotrlja ga, ko dijete su ga garant zajebavali, ali sad to baš nekako kul djeluje. Baš mi je on jednom kasnije reko da su mu stvari zbog kojih su ga u djetinjstvu zajebavali poslije priznate kao vrline ili su bar tolerisane: to r slovo, pa to što čita ko manijak, pa neka nesklonost sportu, da ne kažem smotanost. Podignem ja pogled, a on pruži ruku: ja sam Džimi, tako je reko. Pravo mu je ime Džemaludin, al mi to nije htio reć skoro dva mjeseca, tvrdio da se stvarno zove Džimi. On u nekom crnom dugom kaputu, danas bi rekli matriksovskom, crna duža kudrava kosa, blijede puti i usana, faca jebiga. Konobar ga zna, kaže, Džimi ti ćeš ono tvoje, on klimnu glavom, a ovaj mu za par minuta donese nešto u velikoj šolji. Šta je to, pitam, a on kaže irska kafa, kafa plus žešća neka, najbolje viski il konjak, al kad nema može i zvekan. Znaš šta je zvekan? To ti je onaj brendi što Zvečevo proizvodi, najgore obojeno piće poslije sadolina. Kako je to meni kul tad bilo, jebote vodka martini folovi, čivasi il molt viskiji sad. I možda tebi sad to patetično zvuči, jebiga, al ja sam se zaljubila u njega čim je prvu riječ izgovorio, čim je ono izdrži reko ja sam pala, poslije su sve bile nijanse, puki ritual. One moje dvije su otišle nakon petnaest minuta, mi smo ostali do policijskog. Ja sam bila nabrijana da se istu noć poljubimo, al je on dosta stidljiv tip tad bio. Sjećam se, izišli smo pred sam policijski, žurimo nazad, a on meni neku pjesmu recituje. Pita me ustvari u kojem bloku stanujem, a onda se kao slučajno sjeti Bloka pjesnika, ugleda apoteku i počne vesti: Noć, ulica, fenjer, apoteka. Jebiga, on je, mislim, jedini čovjek na svijetu koji napamet zna i pjesmu o apoteci.

Ubrzo ti mi, naravno, prohodamo. I šta da ti kažem, jebiga. Ono ako mi je zbog tog razvoda početak rata bio zadnja rupa na svirali, sad me se tek nije ticalo kad će završit. Hoću ti reć da je meni rat već završio, tako mi je dobro bilo. Džimi je stvar-

no jedinstven, jedan na svijetu. Iz Banjaluke je on inače, izbjeglica, al nikad nešto nije pizdio. Živio je sa starcima kod neke rodbine, deset ih valjda u kućici bilo, a on je to najnormalnije prihvatio. Ja svako malo srala gužva mi u stanu, Mahir me nervira, a nas troje bilo u skoro devedeset kvadrata, Alisa se još nije bila rodila. Stid me poslije stvarno bilo kad sam saznala da njih tolko stanuje u možda malo većem prostoru. I ono, znaš, on je stotine knjiga gore ostavio, hiljade stripova, ne zna ni on sam koliko ploča i kasete, ništa nije mogo ponijet, al se ni sekunde nije sikiro. Na svaku njegovu priču ja bi ono mahinalno, uzrečica mi, jebiga, rekla, ne mogu izdržat, a on bi se isto onako ko prvu noć nasmiješio i reko: izdrži.

I bili smo skoro tri godine zajedno. Haj ti sad ispričaj čega je sve u te tri godine bilo. Kad vidim ovdje na čemu se uspješne veze kao temelje, putovanja, lova, te stvari pukla bi najrađe od smijeha. Jebo ti to! Pa najljepše tri godine života, tri godine najispunjenije veze svih vremena, proveli smo ne putujući dalje od pet kilometara i ne trošivši u prosjeku više od pet maraka dnevno. Šetnje, cuga, razgovori, seks jebiga, šta da ti kažem. Znaš da ne volim o tome pričat, nezgodno mi, al ovo ti moram reć. Trebamo mi prvi put spavat zajedno i sad ljubimo se mi sat vremena, prelijepo je stvarno, al sam ja već poludila i kažem u jednom momentu, jebiga, daj, stavi mi ga, ne mogu izdržat, a on se nasmiješi na onaj svoj način i kaže: izdrži.

Jedinstven je tip, kažem ti. Dao je on meni poslije tri mjeseca kao prsten neki, nespretno totalno napravljen, od običnog onog metala od kojeg se escajg pravi. I kaže mi da je one prve noći kad smo zajedno bili ukro kašikicu iz one svoje irske kafe i od nje mi prsten napravio. I šta da žena na to kaže, jebiga, pa makar da je i slago.

Sad se ti, naravno, pitaš što smo se razišli. Glupo žensko, jebiga. Što moj dedo reko, pitali ženu hoćeš dobro, ona kaže neću, pitali je hoćeš loše, ona kaže hoću s obe ruke. Ostavim ja njega iz hira pukog, vjeruj mi. Mogla bi sad svakakve nekakve razloge izmislit, al sve bi to laži bile. Da si ti psihijatrica sad bi možda rekla ja ko biva zbog razvoda roditelja ne mogu podnijet sreću, al i to je sranje. On je to, jebiga, kao hladno primio, Džimi je to, al vidim ja, znam ga, da se sjebo skroz. Pokajem se ja za par dana, al glupača navrla ko mazga, neću ga zvat i sve tako. Da sam bogdo u ta dva-tri mjeseca nešto uradila, sve bi se vratilo na staro, al nisam jebiga, nego još po belaju prohodam s neakvim kretenom, iz čiste dosade, a malo, čini mi se, i da njega povrijedim. Kad nas je prvi put vidio zajedno mislila sam srušiće se. Problijedio sav, on ionako blijed, al digo glavu, pozdravio gordo i još ovog konja, mog ko novog momka, zna ga on odnekud, kao pita nešto. Ja ga tu noć u tri ujutro zovnem telefonom, kažem mu pusti ovog, to je zajebancija, jesam ja s njim, al samo tebe volim, a on kaže: šta ti misliš uči li neko u ovom gradu japanski, i spusti mi slušalicu.

Rat, kažem ti, završio, ja maturirala, odem u Sarajevo ko nešto studirat, al samo mi Džimi u glavi. Ne zovem ga ipak, kontam nema smisla, ja sam svoju šansu tu sjebala. Onda Stara i Mahir izganjaju odlazak u Ameriku, Alisa se tek rodila bila, a kako sam i ja po američkom zakonu maloljetna bila, dvadeset mi godina tad bilo, mogla sam i ja poč. To mi je najpametnije, kontam, i dođem, jebiga, ko što i znaš.

Za sedam godina ovdje nije bilo dana da mi pet-šest puta nije pao na pamet, nije vje-

ruj mi. Ja jel popijem više od tri pive ja o nama dvoma pođem maštat. I sigurna sam nekako da i on na mene stalno misli. Nemamo nikakvog kontakta, nikakvog apsolutno, a znam to sto posto. Ne znam fakat ni šta je s njim, jel se kojim slučajem vratio, jel možda preselio negdje, možda je i on emigriro, možda i u Ameriku, ne znam ništa, znam samo da je živ i da misli na mene, da me voli jebiga, jednostavno znam. Kad god u nekoj kafani sjedim maltene čekam da on uđe, dižem pogled ka vratima čim čujem da se otvaraju.

Kad me Stari počeo zivkat telefonom da dođem, da se vidimo, nije mi se dalo nikako. On puko socijalu poželio se kćerke svoje jedinice, ko zna kad ćemo se moć vidjeti, a sedam godina nismo. A onda čujem da zimi Malev iz Njujorka leti za Budimpeštu trista dolara povratna karta. I to je onda ono glupo varanje same sebe, ko biva idem jer je pravo jeftino. Uzmem najkraći interval za koji je povratna karta tako jeftina – sedmicu dana. Iz Budimpešte busom u Tuzlu, Stari me čeka na stanici, ostario čovjek, vidim iskreno mi se obradovo, voli me i sve, raznježenost neka, a ja ravnodušna, krivo mi što je tako, al šta mogu, hladna kao kamen, il da kažem ko zima u Bosni, fakat je hladna ko nigdje. Ja u Tuzli ne znam nikog, dosadan mi grad fakat i samo brojim dane do povratka. I onda u petak naveče, u nedjelju ujutro trebam busom u Budimpeštu pa avionom nazad, ja odlučim sutra ću obdan u Travnik. Sjest ću ujutro na bus, bit u svom gradu nekoliko sati i isto veče nazad. Nisam svu noć zaspala, znam i sama zbog ovog sam i došla, sve kao nisam planirala, al podsvijest, da ne kažem duša, je radila svoje.

Sutradan bus se satima trucka, al pred ulazom u Travnik ja se sva počnem trest. Brda ona, tvrđava sva bijela, munare, vrhovi mezara vire ispod snijega – metafizičko osjećanje, jebiga. Čim sam izišla iz autobusa raspoloženje mi ode u tešku depru. Na stanici, jebiga, na onoj hladnoći, nekakav Cigo raspalio roštilj na otvorenom, prže se nekakvi grozni ćevapi, a na goloj klupi neka mršava baba ih ćopa držeći masnu piticu u krilu. Odmah se pokajem što sam došla. Autobus natrag mi tek u sumrak, pitam ima li koji prije, kaže ima neki za sat i po al moram kartu novu kupit, jebo petnest maraka, mislim ja, i kupim si tu kartu, al ću sić makar pola sata u grad bar da cigaru zapalim. Sidem onom uličicom pored pošte, bila to fina uličica prava mahala starinska bosanska, a sad tu gomila trospratnih monstruma s kičastim fasadama il bez ikakve fasade. I mislim ja ovo se i dalje zove Travnik, al nije to onaj Travnik, nije to više onaj grad, moj grad, moj rodni grad, grad koji zovem domom. Dobro je, hotel i apoteka su još na istom mjestu. Ali, ne, nije valjda, Džeza više nema. Na mjestu kafane sad je nekakva glupa radnja, najgluplja trgovina na svijetu, govno od prodavnice po imenu Sve za 3 marke, smetljarnik u kojem ljudi sve za istu cijenu kupuju kineske jednokratne kišobrane, napuklu keramiku sa idiotskim ilustracijama, ružne i neduhovite razglednice, majmunske suvenire, limene pepeljare, sveske iz kojih listovi ispadaju, plastično cvijeće, privjeske za ključeve s gumenim supermarijima, loše hemijske olovke, lažne svoč satove, lomljive sunčane naočale, pokvarene slatkiše, sintetičke majice koje su ili prevelike ili premalene, figurice od krpe što glumi pliš, nerastezljive trakice za kosu, blještave ramove za fotografije, raznobojne selotejpe, zviždaljke, jeftine parafinske svijeće u obliku slonića, lavića, tigrića i ostalih divljih životinja, postere tinejdžerskih muzičkih zvjezdica. Odmaknem se par koraka od vrata te gnusne radnje i zapalim cigaretu. Užasno hladno, minus deset stepeni, možda i hlad-

nije. Zažmirim i učini mi se da čujem muziku što je u Džezu prije deset godina svirala. Skoro da sam plesat počela. Otvorim oči, na drugoj strani ulice – Džimi. Isti ko što je i bio, ko iz hibernacije da je izišo, kaput, kosa, hod i stav, ja mu jednom rekla da hoda ko da je Travnik oslobodio, o tom ti stavu pričam. Poželim vikati, poželim trčati prema njemu, poželim ga zagrliti, poželim ostati, jebo sve. Al Džimi za ruku vodi curicu od pet-šest godina, curici je hladno vidi se, tata, ne mogu izdržat, možda kaže, iz usta joj izlazi para, a Džimi je gleda sa smiješkom, nešto joj kratko govori, još malo, sine, možda, ili: izdrži.

